

849.915
NEM

Memòria de
Maria Antònia Salvà

Universitat de les
Illes Balears

Servei de Biblioteca
i Documentació
Edifici Ramon Llull

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

5101121533

**Memòria de
Maria Antònia Salvà**

© del text: els autors, 1997

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 1997

Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro, Perfecto Cuadrado i Albert Ribas

Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

Impressió: Taller Gràfic Ramon. Carrer de Jaume Balmes, 39 i 43. 07004 Palma

DL: PM/2028-1997

X-51-078616-1

Col·lecció Poesia de Paper

65

**Memòria de
Maria Antònia Salvà**

Palma, 1997

MEMÒRIA DE MARIA ANTÒNIA SALVÀ

El Comitè de Dones del Centre Català del PEN (amb el Centre de Cultura Sa Nostra i la Universitat de les Illes Balears) organitza, amb la col·laboració d'un ampli col·lectiu de dones escriptores, aquesta Memòria de Maria Antònia Salvà (1869-1958).

El pas del temps i els treballs de recuperació crítica la situen en un lloc important de la poesia i la creació catalana del segle XX: reivindicar-la des de la creació més actual és el propòsit de les escriptores.

Lluïsa Julià fa la presentació de l'homenatge, Xesca Ensenyat donarà veu a alguns poemes de Maria Antònia Salvà, Antònia Vicens farà la cloenda parlant del fet d'escriure ara i la resta de poetes llegiran els seus poemes propis.

LLUÏSA JULIÀ D'IMATGES, MEMÒRIES I MIRATGES

Un breu recompte de les activitats literàries de Maria Antònia Salvà (Palma 1869 - Lluçmajor 1958) i la lectura de la seva obra són suficient per saber que és *tout court* una intel·lectual dedicada al fet literari en les seves diverses manifestacions. Poeta i traductora, i en ella la traducció és una veritable forma de creació, també és prosista, cronista i memorialista, corresponsal literària dilatada, gran coneixedora de la literatura popular, estudiosa de la llengua, polemista aguda, participant en grups i en activitats cíviques i culturals, etc.

La seva figura, però, que va rebre el reconeixement unànime en vida (cal recordar els actes d'homenatge celebrats a Palma l'estiu de 1818, entre d'altres) tant dels poetes i amics de la seva generació literària (Carner o Ferrà) com de generacions anteriors (Costa, Alcover o Ruyra) i posteriors (Arderiu, Riba o Rosselló-Pòrcel), requereix avui una nova reivindicació. Sobretot perquè la seva valoració literària s'ha basat insistentment en imatges biogràfiques caricaturesques, amb què s'ha pretès assimilar-la als models que la societat conservadora li tenia assignada o marginar-la. Així, el fet de ser refractària a les funcions tradicionals d'esposa i mare i tenir un caràcter, en aparença, vacil·lant, van propiciar el retrat esperpèntic de Villalonga a través dels personatge, tràgic i lúcid alhora, d'Aina Cohen, la poeta que s'immola de *Mort de Dama*. Aquesta imatge encara persisteix, a desgrat de les iniciatives individuals i prou

significatives per fer-ne una nova lectura. En aquest sentit, cal mencionar les antologies poètiques dels anys cinquanta, entre les quals destaca la realitzada per Josep Carner (1958) i ara reeditada. Després, ens cal esperar els anys vuitanta per trobar una nova antologia, aquest cop a proposta de Marta Pessarrodona i a càrrec de Xesca Ensenyat i M. A. Botella (*Al cel sia! Poeta Maria Antònia Salvà*, EDHASA, 1981); és a dir, realitzada per les poetes i escriptores que no sols l'han reivindicada sinó que l'han convertida en el punt de referència inicial de la tradició poètica moderna escrita per dones.

Efectivament, Salvà és la primera poeta moderna en llengua catalana. Agombolada per un ambient familiar propici, per un pare que de ben petita la va introduir a la Renaixença insular, Salvà va saber bastir una veu poètica pròpia que, ja d'entrada, s'allunyava del marc reduït i de pur entreteniment —o expansió sentimental— que l'escriptura tenia per a les filles de casa bona. Plenament autodidacta, troba les seves principals fonts literàries en dos vessants ben diferenciats. Per una banda, en la poesia de tons èpics, romàntics o més classicista —que llegia amb delit i sabia de memòria— de Verdaguer, Mistral i Costa; és a dir: la poesia culta de tradició androcèntrica. Per una altra, en la veu popular que li arriba bàsicament per tradició femenina: en primer lloc de la seva dida Flauta, de nom ben significatiu, de qui va aprendre a glosar des de la infantesa fent gala d'una memòria preclara, i en segon lloc d'una sèrie de veus femenines —ties, criades, treballadores, veïnes— que canten i reciten gloses populars lligades a les feines del camp o a festivitats ancestrals.

Assimilant i transformant l'una i l'altra forma poètica, la poesia de Salvà s'inscriu en la dels grans poetes de la natura, una natura que ella ceneix a l'orografia i a la flora simple, àrida, vulgar a la mirada comuna, del paisatge llucmajorer. A voltes n'extreu els elements populars lligats a la terra que ella estimava tant, i els fixa per a la memòria col·lectiva abans no en desapareguin; altres vegades l'essencialitza i la fa portadora dels seus estats d'ànim, de sensacions o d'altres innumbrables moments personals. És on descobrim la poeta més moderna, més propera.

Salvà va fer una vida molt sedentària, per això pren gran relleu el viatge a Orient que va fer la primavera de 1907, amb motiu d'una pelegrinació a Terra Santa. La visita d'alguns indrets que per tradició i cultura li són molt plaents i estimats —Grècia, Istanbul, Rodes, Beirut, Palestina, Egipte i, evidentment, la Mediterrània— esdevindrà punt de referència constant al llarg de la seva vida. Va publicar alguns poemes sobre el viatge, d'altres, però, van restar inèdits. Un d'aquests, titulat «El desert» (publicat, segons sembla, en tornar a Mallorca en algun diari illenc i després oblidat), descriu un miratge enmig de la tòrrida planura, un oasi que s'esmuny cruelment. La seva lectura, rica en suggeriments, ens parla justament de la vida i els seus miratges.

EL DESERT

Planes desertes, planes sens mida

d'arena estèril, esblanqueïda...

Fins la mirada resta ensopida.

De prompte, a l'horitzó, dins claror d'or,

una nota més fosca s'hi destria...

L'esperit sent volar una harmonia

com en silenci un bategar de cor.

Mirau! És el plasèvol ombradís

on la fatiga de la set s'espassa,

dins l'arenal de foc, hi té sa plaça

l'oasi de frescors de paradís.

Anhels, inquietuds, ritme de vers...

Oh Sol august, ta màgica vareta,

tota de llum, té la virtut secreta

que en el desert hi planta sos vergers!

Vanes bellumes d'un ressol fatal!

Dels ulls enlluernats caigué la bena;

el miratge és desfet damunt l'arena

i el desert resta mut, horitzontal.

Cap herba verda, cap flor marcida,

res més que arena ja esblanqueïda!

Maria Antònia Salvà

Lluïsa Julià, Barcelona, 5 de novembre de 1997

Maria Antònia Salvà
(Llucmajor 1869-1958)

D'UN CACTUS

Com rèptil monstuós de pell clapada,
d'entranya llefiscosa, era ajocat
al seu racó, bevent la solellada.
De sobte, sa malícia desvetllada,
entrevinclant-se, va esquerdar el test.
Enllà de l'hort, que se'n perdés el quest,
dalt d'una paret seca fou llançat,
i al cap de temps, damunt les pedres dures,
furgant per les llivanyes i juntures,
trobí el vell drac encara aferrissat.

(Del llibre *El retorn*,
Ed. Moll, reproduït amb autorització)

Maria Àngels Anglada

SAXÍFRAGA

En record de la Quima

Menudes flors en esquerdes de roca,
a les pedres dels marges. Poca terra
us acontenta per brillar. Us miro,
meravellada: cinc pètals suaus.
I de sobte, germana de la vostra
veig la claror d'un rostre clivellat,
d'uns llavis que no es queixen de la vida.
Els anys, l'esforç, els dols —un grapadet
de terra per a l'estrella del somriure.

VIATGE I CONCERT

No sé girar el seient

i de cara al nord miro, mentre el tren
corre cap a migdia.
Molta estona ha durat la neu dels cims,
la nítida blancor de la infantesa
tan tendra i clara com
la veu de l'oboè.
Al cel s'alcen i fugen, violins pressentits,
branques altes i nues
amb tímids brots novells
però amb vells nius on tornen els ocells,
la cadència, les ales
del record que va i ve.
No veig punt d'arribada però vaig
cap a una antiga música.
Un viatge més llarg és la nostra tardor
sovint mirant enrere neus i rostres,
mentre avancem potser massa de pressa
cap a una forma estranya de sonata
i a l'últim moviment
—un inaudible adagio.

(Tren Catalunya Express, 13 de febrer - Figueres, 19 de febrer.
Abans d'escoltar i havent escoltat *The Academy of Ancient Music*)

Montserrat Abelló

A Pere Quart i Joan Oliver

Ja no tenim a l'abast

de la mà
meravelles de somnis,
sinó llàgrimes denses
d'esperances que es perden
i el fel amarg de pobles
sotmesos. I rostres solcats
de línies profundes amb ulls
esbatanats per la fam.

La vida diària no en té,
de mesura.

(Del llibre *Foc a les mans*, 1990)

M'he despullat del tot,
he llençat els meus joiells,
les meves robes. Ara camino nua
dins del meu cos que és únic.

Seguiu-me amb els vostres ulls,
les vostres dents, les vostres mans
ben netes, les ungles ben tallades,
sense cap clivella, i el cervell
on creixen pensaments i idees
dins un espai tancat.

És el meu cos que us parla.
Cada cop, cada fissura us diu
tot el que sóc i he estat.

Us miro...
El meu amor és dens i
els somriures se m'escapen
de la boca i cauen
dibuixant cercles sobre rostres
que resseguir amb els dits.

No hi ha pas res més enllà
d'aquesta línia que s'escampa,
des d'uns llavis que volen estimar
i no saben altra cosa.

(Del llibre *Foc a les mans*, 1990)

Damunt de la raó la incertesa

capgira i trasbalsa conceptes.

Fa sentir la tebior
de la ploma a les mans i
despulla de rigideses.

Alè lleu que atansa al so
persistent de les paraules
i en descobreix l'embuix subtil.

Interrogant que en remou
la cendra i fa dubtar
de nou per poder entendre.

Marta Pessarrodona

LES DONES DE L'ANY 2000

Gotham, '95

Potser tornarem al llapis,
sense veure de l'altra Roma
les acaballes de nou imperi.

La roda de Duchamp serà
quadrada, i una possessió entre núvols
la casa, a voltes, cobejada.

Haurem desat, curoses, el segle
de la crueltat i la despesa,
els ametllers eixorcs de rara poesia.

Executives com de Manhattan
o mestresses de casa insospitades,
flors d'amor i de gentilesa no marcides.

*A Maria Antònia Salvà, en homenatge
(De L'amor a Barcelona, 1997)*

BELLA DAMA CONEGUDA

Us veig en una foto antiga:

éreu jove i bella
i dúieu el poeta,
aleshores
infant, en braços.

L'escena era bonica
i amagava el déu salvatge
divinitat a bastament venerada
per vós i la vostra nissaga.

El meu record d'aquella tarda
—d'aquella foto esgrogueïda—
us fa amb un bell capell i un avió
—de quan en deien aeroplà— de paisatge.

M'apreciàreu perquè jo l'estimava
i jo us volia per estimar-lo,
per fer més clares unes ombres
que m'enterbolien certes imatges.

També us hauria volgut salvar,
com a ell, de les grapes inevitables.
Volia tornar-nos al retrat on ell
era innocent i vós jove i mundana.

Tots dos desapareguéreu sense acomiadar-vos,
deixant-me només el record,
aquest caos on he de cercar, sola,
les persones per estimar-vos.

In memoriam Amàlia Soler
(De *A favor meu, nostre*, 1981)

COLOM A UNA FINESTRA DE BARCELONA

Tenia exactament els teus ull. Què volies dir-me?

(D' Homenatge a Walter Benjamin, 1989)

Maria Mercè Marçal

FURGANT PER LES LLIVANYES I JUNTURES

*Furgant per les llivanyes i juntures,
trobí el vell drac encara aferrissat.
(«D'un cactus», M. A. Salvà)*

Furgant per les llivanyes i juntures

d'aquesta paret seca, entre mac
i mac d'oblit, entre les pedres dures
de cega desmemòria que endures,
et sé. I saber-te em dona terra, arrel.
Et sé. I em sé, en el mirall fidel
del teu poema, aferrissadament
clivellar pedra de silenci opac
—dona rèptil, dona monstre, dona drac,
com el cactus, com tu, supervivent.

VELS DE CEBÀ O LA DANSA SECRETA

Ran de l'aigüera

mans de dona despullen
dances de vels
de ceba, arrels
de llum i d'ombra
presa i desapresa,
tels de teranyina
encesa,
esquinçalls
de flor d'aram
secreta.

Mans de dona
teixeixen
i desteixeixen
un desig
translúcid
—ran de l'aigüera—
mantellina de núvia
nua i defesa,
de criatura nada
en l'embolcall
d'una intacta
promesa.

Mans de dona saben,
però desisteixen:
cada dia clouen
i ceguen i obliden
—ran de l'aigüera—
la dansa secreta.

Teresa Pasqual

DE LA CENDRA

1

Et buscava al tacte de la llum

pels corredors oberts de cada cosa
i les formes atentes de la nit
comprenien sense pensar les ombres.
Al tacte de la boca i de la llum
furtava les paraules de les mans
i la forma sentida de la cara
penetrava sense voler els gestos.
Recorria la pressa d'avingudes
per carrers amb olor a soledat
sense saber on situar els hòmens
quan tocaven les set i queia el sol.

2

Al tacte de la cendra
quan el foc de la llar
indiferent s'apague,
tancaré amb la porta
tots els dolors dels noms
que guardaré a la casa.
Jo sé que farà fred
i que els fanals encesos
no cremaran la nit,
que la llum de la boira
serà de nou incerta
i sé que seguiré
sense mirar, uns passos.

3

Sense mirar els passos
que un dia, no sé quin,
començaven a perdre's
mentre un Déu sense tacte
buidava les esglésies.
A la ciutat els hòmens
ja no reconeixien
que quan el vespre es tanca,
tanca també l'agret
dels camins sense llum.

Anna Montero i Bosch

primavera en la terra

en un taxi impossible, una noia
que mai no podria ser jo.
en un altre taxi, tota la desolació
de l'exili i el lligam
que es pot establir
amb la pròpia por.

i la primavera que s'esmuny
malgrat la nit que cobreix el món.

i aquesta tristesa tan meua
i aquesta tristesa en la nit de la terra.

somia la vella dama a trouville.

amb un rerefons de gavines fosques,
somia: «jo vaig ser bella».
totes les nostres paraules
són belles ara que han estat dites.

cau la nit a trouville
on mai no hem estat
i puc veure els ocells de salnitre
i la mar molt trista.
cau la nit a trouville
i totes les paraules
que han estat dites
són el nostre passat.

anirem a trouville
i veurem gavines fosques
i els ocells de salnitre
com pedres d'un altre món.
i sabrem que el passat
habita les paraules, el van dir.

Margarida Ballester

SOBRE UNA TOMBA

Passa, dona feliç, tocada per la mà de la fortuna
vivent. ¿Deixaràs un ressò de pedra i sal si parles
de com vius? Encara visc en la més tèbia velació
sotmesa, com érem, per la llosa després de ser feliç.

(Publicat al catàleg de June Papineau *Ofrena*
—exposició sobre poemes de Margarida Ballester—,
Centre d'Art Santa Mònica, Espai Vau,
Barcelona, setembre de 1997)

He perdut l'esma i la dolça son
i la gana d'asseure'm a taula.
Sóc de fràgil salut
quan de l'amor es tracta,
i el cos se n'espolvera tant
que perd el ritme dels costums
apresos per la mida.
Tinc desig de jeure al teu costat
amb l'aplom de l'animal que expressa
l'únic lloc possible vora l'amo.

(Del llibre *L'infant i la mort*, Barcelona 1989)

LAMENT DE DIÒTIMA A HIPERIÓ

Ni paraules has dit com les faria
un déu, ni el bronze de les lleis
no ha mort en aquest temps.
Aïrat cavall de la benevolença

—el meu—

i el regne que no tinc.
Fugir voldria a contracor de mi mateixa
estant. Fugir —lluny del Peloponès—
en solitari. A les salades illes
d'on retorna la veu.

(Del llibre *L'infant i la mort*, Barcelona 1989)

Elvira Pomar

PAPALLONA REINA (Fragments)

I

Bellesa alada

del dibuix groc i negre,
promesa fràgil
d'un vol d'estiu, inútil
màgia fugissera.

II

Contra quin vidre,
sota quina ventada
de dol, claudiques,
papallona caiguda
morta, sobre la terra?

III

Calidoscopi
el teu destí, imperi
màgic de l'aire.
Les arrels de la terra
sempre et seran fidels.

(Del llibre *Transparències*, Ed. Moll, 1996)

Joana Lladó

DE L'ESCOLA

A Maria Antònia Salvà

L'olor de goma d'esborrar,
els mapes a les parets ben altes i blanques,
la morera mig menjada dels cucs de seda
en una capsa de sabates deixada en un racó,
el tip-tap metàl·lic d'una màquina d'escriure
monòtona i negra, les cadires damunt les taules,
abans de sortir. Versos que no sabíem de qui eren
i títols de llibres que no arribàrem a llegir.
Quaderns escrits fins a la darrera pàgina.
No sé amb quines fantasies o amb quines pors
omplíem els silencis. Silencis a vegades esfereïdors
que canviàvem per històries a ran d'orella
que s'assemblaven més a la vida i als jocs,
als pecats i a les fuites en bicicleta del mes de maig.

Per repetir sensacions, per reconèixer qualche instant,
a vegades he tornat a ensumar una goma d'esborrar.
Tanmateix mai no he recordat de què parlàrem, tantes hores.
Ni he sabut quines cançons cantàvem,
ni de què rèiem, però sé que rèiem i que cantàvem.

I no sé per què, però moltes vegades hauria volgut tornar
a aquells matins freds, a aquells horabaixes llargs i adormits,
a aquelles estones en què tinguérem l'experiència d'una certa
[felicitat.

EL CARAGOL

Palaus discrets, casetes blanques,
façanes de balcons de ferro
ens estrenyen pels carrers.

Cavallers abillats,
elegantment continguts,
callats, cansats,
a peu per la plaça buida.
Cua negra fins al darrer carrer.

Retorn lent a Sant Bartomeu, 6
per carrerons sinuosos, camins blancs, buits,
omplint-se de claror lenta
que apaga els llums encesos inútilment.
És el laberint després de la festa:
Santa Clara, Sant Jeroni, Ses Andrones...

Camí, desfet tantes vegades,
on es mescla el silenci, adormissat
per tota la llargària dels carrers torts,
amb un record simètric de vint anys enrera.
El recorregut llarg i lent
s'assembla a l'extensió d'aquesta mitja vida.
Un record de tu discretament pervers

i les ganes d'abraçar-te uns instants
emergeixen sense intenció, sense paraules.

Passa ràpid un cert vertigen.
A vegades el temps sols té a veure amb rellotges.
El primer toc de flabiol omple de nou els carrers.

Antònia Arbona

SILENCI

Descontaminarem la munió de silencis que ens
vénen a la vora. Per què callar? El vers no serà, potser, esclat
de sons i d'ombres, arrenglerats en el prestatge de la memòria?
Tal vegada, amb ulls arquitectònics, ¿parlarem d'hipòtesi
de realització o encarament dels mots, de dissimetria
dels feixos de silencis assimilats com a absència de paraules,
de confabulació de l'ordre sintagmàtic a seguir, travarem
la consigna d'aclariment, com a presagi de llunyania
en l'encarcament de la memòria? Els mots romandran oxidats
pel desfici dels calius, trencats pel revifament de les cendres.
Enlairam l'obagor del silenci pels corredors de la memòria.

(Del llibre inèdit *Synthesis*)

REACCIONS ATÒMIQUES

La confabulació dels metalls és errònia: no són perennes llurs reaccions. Arriscam les nostres mans eruptives per a modelar un cos caolí en els placers de la memòria, emmascaram les inclusions de les paraules abocant-hi càntirs de silenci, però ignoram que els mots no són partícules rígides inalterables. Els alvèols de l'amor en anatèxia descomponen llur cristalls exfoliats com vidres trencats per l'esclat d'una besada perduda, i les fàcies del record enganen les teranyines del silenci. Les revoltes d'amor semblen cercles de formació i destrucció dels propis mancaments:

l'amor magmàtic es deposita en sediments metamòrfics —oblit, odi, menyspreu— i el procés biològic descompon el desig en cercles de paràlisi. Els teus dits, com macla de compenetració recordant abismes, semblen indicar-nos paraules al·locromàtiques pel pes de les circumstàncies. Semblam capaços de deixar-nos la pell en els esbarzers de la memòria, lluitant per a empeltar el silenci en càlides llunyanies.

(Del llibre inèdit *Synthesis*)

Maite Brazales

PÈL DE CONY

Un pèl de cony

em xiuxiueja la fi de la nostra era.
M'explica tot d'històries pornogràfiques
que han tingut la sort de sobreviure.
Me mira fixament, m'obliga a tocar-me.
Cercant per terra en trob trenta més
i em faig un porro.
Després, la llengua aferra la desgràcia.
Xucl fort i lentament arriba l'èxtasi.
Té gràcia! Ja no us necessit!

Iolanda Marroig

CLAMANT, PERQUÈ NO EM SUÏN ELS ULLS...

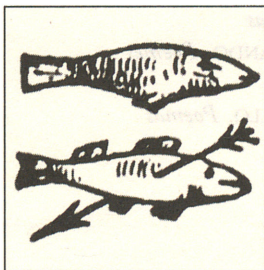
Clamant, perquè no em suïn els ulls

Rosegant cada mur del meu cor
Amb la ràbia viatjant dins cada vena
Rapinyaré la terra escrivint el darrer vers
A cops de sang, i els cucs se'm mengen l'ànima,
Amor, i els àngels es suïcidin dins l'infern,
Recordo els rius de suor i plors pels quals navegam
I m'ofega l'odi sols pensant que et segresta
Una bruixa formosa d'ulls negres i pell canyella,
Penso que et vol amarrar en els port dels seus pits.
Viatjam per les nostres pells intentant destruir
L'efluvi d'ombres fantasmals, som tot un.
Els teus ulls m'atravessen les entranyes
I em despullen l'esperit.
Els teus llavis em donen aigua quan tenc set
I m'abracen quan tenc por dins la tempesta.
Capità, viurem sota aquell pont d'il·lusions
I el vent em dirà que les bruixes no existeixen
I em conraràs la pell de carícies,
Mentre em vas xiuxieujant que sóc la princesa

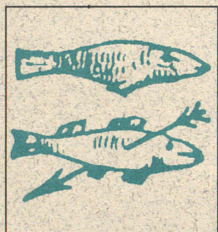
I l'estel d'un vespre infinit, i prest
Les entranyes s'obriran per acollir-te,
Per acollir un germen de vida
Que com un àngel blau em copejarà per dintre
I tot un món creixerà dins jo,
Ens haurem fus dins la perennitat
D'aquesta vida, aquest diable
Fogós i malparit que no ens ha pogut cremar.

Aquests poemes es llegiren al Centre de Cultura «Sa Nostra»

el dia 15 de desembre de 1997

28. MIQUEL CARDELL. *Les terrasses d'Avalon*
29. FELIPE BENÍTEZ REYES. *Poemas*
30. BARTOMEU FIOL. *Canalla contra establishment*
31. MARIÀ VILLANGÒMEZ. *Entre la mar i el vent*
32. CÉSAR ANTONIO DE MOLINA. *Poemas*
33. LUIS ALBERTO DE CUENCA. *Poemas*
34. M. LÓPEZ CRESPI. *L' obscura ànsia del cor*
35. SEBASTIÀ ALZAMORA. *Formes del cercle*
36. ÁNGEL CAMPOS PÁMPANO. *Poemas*
37. LUIS MUÑOZ. *Poemas*
38. JUAN BARJA. *Las noches y los días*
39. ANTONIO GAMONEDA. *Poemas*
40. ÁLVARO SALVADOR. *Diez de últimas*
41. ÀNGEL TERRON. *Al·lotropies*
42. JAVIER JOVER. *Urano en la casa doce*
43. RAMIRO FONTE. *Poemas*
44. ÁNGEL GONZÁLEZ. *Poemas*
45. JOAQUÍN BENITO DE LUCAS. *Poemas*
46. DAMIÀ HUGUET. *Les flors de la claror*
47. ENRIC SÒRIA. *Poemes*
48. JOSÉ LUIS GARCÍA MARTÍN. *Cuaderno de Valldemossa*
49. JORDI VIRALLONGA. *Con orden y concierto*
50. DIEGO SABIOTE. *Las nubes eran blancas*
51. JOSÉ ANTONIO MESA TORÉ. *Poemas de la bahía*
52. JOSÉ CARLOS ROSALES. *Club náutico*
53. FRANCISCO BRINES. *Selección de poemas*
54. JEAN SERRA. *Poemes*
55. VICENTE GALLEGU. *Poemas*
56. ÁNGELES MORA. *Canto de sirenas*
57. XAVIER RODRÍGUEZ BAIXERAS. *Poemas*
58. CARLOS MARZAL. *Poemas*
59. MARIA VICTORIA ATENCIA. *Poemas*
60. RAFAEL JUÁREZ. *Lo que vale una vida*
61. ANA ROSSETTI. *Poemas*
62. ANTONI VIDAL FERRANDO. *Poemes*
63. JAIME SILES. *Poemas*
64. ELOY SÁNCHEZ ROSILLO. *Poemas*

Universitat de les
Illes Balears

**"SA
NOS
TRA"**
Obra Social
i Cultural